

תפ"ח 13777/01/20 - מדינת ישראל נגד בוריס מילמן

בית המשפט המחוזי בנצרת

תפ"ח 13777-01-20 מדינת ישראל נ' מילמן
תיק חיצוני: 72622/18

בפני כבוד השופט אשר קולה - אב"ד
כבוד השופט דני צרפתי
כבוד השופטת רננה גלפז מוקדי
המאשימה
נגד
הנאשם
החלטה
מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז צפון
בוריס מילמן ע"י ב"כ עו"ד עלא עתאמנה

1. לפניי בקשת המאשימה להורות על ביטול צו איסור הפרסום שהוטל בתיק זה ולפרסם את הדין במלואם לרבות, שמות נפגעות העבירה בתיק זה ושמו של הנאשם.
  2. בתמצית ייאמר, כי מדובר בכתב אישום אשר הוגש נגד נאשם שהיה בן זוגה של אימן של נפגעות העבירה בכל המועדים הרלוונטיים לעבירות המין שביצע הנאשם במשך שנים רבות בשתי נפגעות העבירה.
  3. לאחר הליך של קיום ההוכחות, הורשע הנאשם בכל העבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום למעט, מעשה מסוים אשר היה מפורט בסעיף 7 לכתב האישום.
  4. בעקבות הרשעתו, נגזר דינו של הנאשם לעונש מאסר בפועל של 13 שנים ועוד עונשים נלווים.
  5. כבר ביום מתן גזר הדין, הוגשה בקשה על ידי ב"כ המאשימה לפרסום חלקי של כתב האישום, בנוסח כפי אשר ביקשה ב"כ המאשימה שיפורסם.
  6. לאחר מתן גזר הדין, הבהרנו בעל-פה לב"כ המאשימה ובנוכחות נפגעות העבירה, כי הכרעת הדין כבר פורסמה, כמובן ללא כל פרט מזהה, ופרסום ולו גם חלקי של כתב האישום, יקושר בהכרח לאותה הכרעת הדין שפורסמה.
- בנסיבות אלו, ביקשה ב"כ המאשימה ובהסכמת המתלוננות שהות לשקול עמדתן.
7. אחר הדברים האלה, הוגשה בקשה מתוקנת ובה בקשה להתרת הפרישום במלואו. יוער, כי הבקשה הייתה לא ברורה דייה, ולפיכך הוריתי למאשימה להבהיר בקשתה.
  8. ואכן, הבקשה הובהרה וממנה עולה, כי המאשימה, בעצה אחת עם המתלוננות, מבקשות להכרעת הדין וגזר הדין, ולמעשה לבטל לחלוטין את צו הפרסום.

9. את הבקשה נימקה ב"כ המאשימה בכך, שהנימוק מלכתחילה היה כדי להגן על פרטיותן של נפגעות העבירה ואולם, שעה שאלו מעוניינות, שייחשף שמן שכן הן חפצות כך בבקשה - **"...להשמיע את קולן במטרה ליתן כוח למתלוננות אחרות לחשוף את דבר פגיעתן"**.

10. בקשתי את תגובת ב"כ הנאשם, וזה האחרון הגיב, שפסק הדין עדין אינו חלוט, שכן בכוונתו להגיש ערעור הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין, ומשכך לטעמו, יש לחסות את שמו של הנאשם.

11. ביקשתי מב"כ הנאשם שימציא לעיון בית המשפט אסמכתא כלשהי המאפשרת היעדרות לבקשתו, שכן לולא שהיה מדובר בעבירות מין, היה שמו של הנאשם מפורסם מיד לאחר הגשת כתב האישום.

אולם, עד למועד כתיבתה של החלטה זו וחרף חלוף המועד, לא הגיב ב"כ הנאשם להחלטתי זו.

12. בנסיבות אלו תינתן החלטתי על בסיס הבקשה ותגובת ב"כ הנאשם וכדלהלן.

13. הכלל כידוע הינו, קיום דיון פומבי, וכך מורה אותנו סעיף 68(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב] ולפיו "בית המשפט ידון בפומבי".

בהמשך שם, יש החרגות שונות לכלל של קיום דיון בפומבי וביניהם, הגנה על עניינם של קטינים, או הגנה על עניינו של מתלונן או נאשם בעבירות מין.

14. מהאמור נראה לכאורה, כי גם לנאשם עומד השיקול של הגנה על עניינו.

15. חרף זאת, עניין הפרסום נתון לשיקול דעות של בית המשפט (כך כשמדובר בנאשם בגיר).

16. יתר על כן, גם את שמו של חשוד ניתן לפרסום, שכן הכלל הוא כי עקרון פומביות הדין וזכות הציבור לדעת הם הכלל והם ייסוגו אחור מפני הצורך להגן על שמו הטוב ופרטיות חשוד רק בהתקיים נסיבות חריגות (בש"פ 1071/10 **משה נ' מדינת ישראל** (25.2.10)).

17. עוד ראה דברים שנאמרו בבש"פ 8698/05 **דוד אזולאי נ' מדינת ישראל** (פסקה 9) נקבע כדלהלן:

"נראה כי ככל שהדברים נוגעים למתלוננת, התכלית אשר לשמה נסגרו הדלתים ונאסר הפרסום ממשיכה להתקיים גם לאחר הרשעתו של הנאשם בדיון. אכן, זכותה של המתלוננת להגנה על צנעת חייה ולמניעת חשיפה של פרטים אינטימיים הקשורים אליה, עומדת בעינה גם לאחר ההרשעה. לא כן הדבר בכל הנוגע לנאשם. השיקולים העומדים ביסוד ההגנה על עניינו של נאשם מפני חשיפה ופרסום קשורים קשר בל-יינתק בחזקת החפות. על כן, כל עוד לא הורשע הנאשם בדינו תתאפשר לו הגנה זו באותם מקרים שבהם מצא בית-המשפט הצדקה לכך, וזאת נוכח טיבה המיוחד של עבירת המין ונוכח הפגיעה הקשה העלולה להיגרם לצנעת הפרט של הנאשם ושל בני משפחתו כתוצאה מפרסום ההליך המשפטי המתנהל נגדו בעבירה מסוג זה. אולם, משהורשע הנאשם בדינו גובר האינטרס הציבורי הקיים בפרסום פרטי המקרה ובפרסום פרטיו המזהים של הנאשם שהורשע בביצוע של עבירות אלה... אכן, משהורשע

הנאשם בדינו יוצא הוא מגדר היותו "נאשם" כלשון סעיף 68(ב)(5) לחוק בתי המשפט, והופך להיות "מורשע". על כן, אין הוא יכול עוד להיתלות בחריג לעיקרון הפומביות הקבוע בסעיף הנ"ל, הן נוכח לשונו של הסעיף ובייחוד נוכח המדיניות השיפוטית המורה אותנו לפרשו באופן מצמצם." (להלן - עניין אזולאי - ההדגשות שלי א"ק).

18. טענתו היחידה של ב"כ הנאשם הינה, כי הוא מתכוון להגיש ערעור, לרבות על הכרעת הדין ומשכך אין להתיר עתה את הפרסום.

19. אלא שגם טענה זו לא תעמוד לו לנאשם שכן בעניין אזולאי נקבע במפורש כך :

"פרסום תוכנו של הליך משפטי ובכלל זה פרטיו המזהים של בעל דין הנוטל בו חלק, איננו בגדר עונש. זהו הכלל והוא כלל גדול במשפטנו כפי שפורט לעיל. מכוחו של כלל זה ניתן לפרסם פרטים בדבר הליכים פליליים כבר בשלב החקירה, כאשר המעורב בהם הינו עדיין בחזקת חשוד והוא הדין בעת היותו נאשם. אכן, סגירת הדלתיים ואיסור הפרסום הם החריג לכלל והם מתאפשרים אך ורק באותם מקרים המנויים בחוק במפורש. לפיכך, משהורשע נאשם בדינו ומשאין בחוק הוראה ספציפית לפיה עומדת למורשע בשלב הערעור הזכות לאסור את פרסום פסק-הדין שבו הורשע, חוזר על כנו הכלל וחוזר לחול במלואו עיקרון פומביות הדין... משנסתיים הליך בהרשעת הנאשם ראוי, אפוא, כי הערכאה הדיונית תיתן את דעתה לשאלת איסור הפרסום מקום שבו הורתה על סגירת הדלתיים בפתח הדין, ותורה בעניין זה הוראות מתאימות לאחר שתאפשר למתלוננת להביע את עמדתה בנדון" (ההדגשות שלי- א'ק')."

20. הנה כי כן, אין בטענתו של ב"כ הנאשם, כי הוא עתיד להגיש ערעור על הכרעת הדין בכדי לסייע לו להותיר את צו איסור הפרסום על כנו. עצם הגשת ערעור וגודל סיכוייו אינם מעלים ואינם מורידים. ראה עוד לעניין זה דבריו של כב' השופט מצא, אליהם הצטרפה כב' השופטת דורנר, בבש"פ 2794/00 **ארבל אלוני ואח' נ' מדינת ישראל** פ"ד נד(3)363.

21. הנאשם לא הצביע על נימוק אחד נוסף הנוגע לפרסום שמו, למעט עניין הגשת הערעור, ומשכך הדין מורה אותנו, כי שמו של הנאשם יפורסם.

22. כאמור, נפגעות העבירה הן היחידות הזכאיות לכך ששמן לא יפורסם, אולם, זכות זו, שלתן היא ושעה שהן מוותרות על זכות זו, הרי שממילא אין כל מניעה לפרסם את שמותיהן.

23. משכך אפוא, אנו מתירים את פרסום כתב האישום, הכרעת הדין וגזר הדין במלואם.

24. עם זאת, אני מורה על עיכוב ביצוע החלטתי זו למשך 72 שעות, שאחריהן ניתן יהיה להסיר כאמור את צו איסור הפרסום במלואו.

ניתנה היום, י"ד כסלו תשפ"א, 30 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.

אשר קולה, שופט